ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 12. КИЇВ, ЧЕРВЕНЬ 1948 р.

РІК ВИДАННЯ VIII

Льока

Льока — «ціпонька» у мами...
От про нього й мова тут.
Вчився Льока... й цими днями
Він закінчив інститут.

В Льоки «горе», в Льоки «драма» —
Посилають на село!
Плаче бабця, плаче мама
Й діда в сльози потягло.

Всім знайомим дзвонить тато:
— Друже милий, порятуй!
Хоч в приймому працювати
Сина Льоку улаштуй.

Бо потрапив наш лебедик,
У становище круте!..
— Він же в вас, здається, медик!?
— Так... та виїзд... це ж не те...

Лікарів везуть до Льоки...
Шум і лемент у дворі!..
— В Льоки гланди... бліді щоки!..—
І сказали лікарі:

— Тут хвороба дуже хитра.
Й щоб здоров'ячко було, —
Треба Льоці — на повітря,
Треба їхать на село!

Степан ОЛІЙНИК.

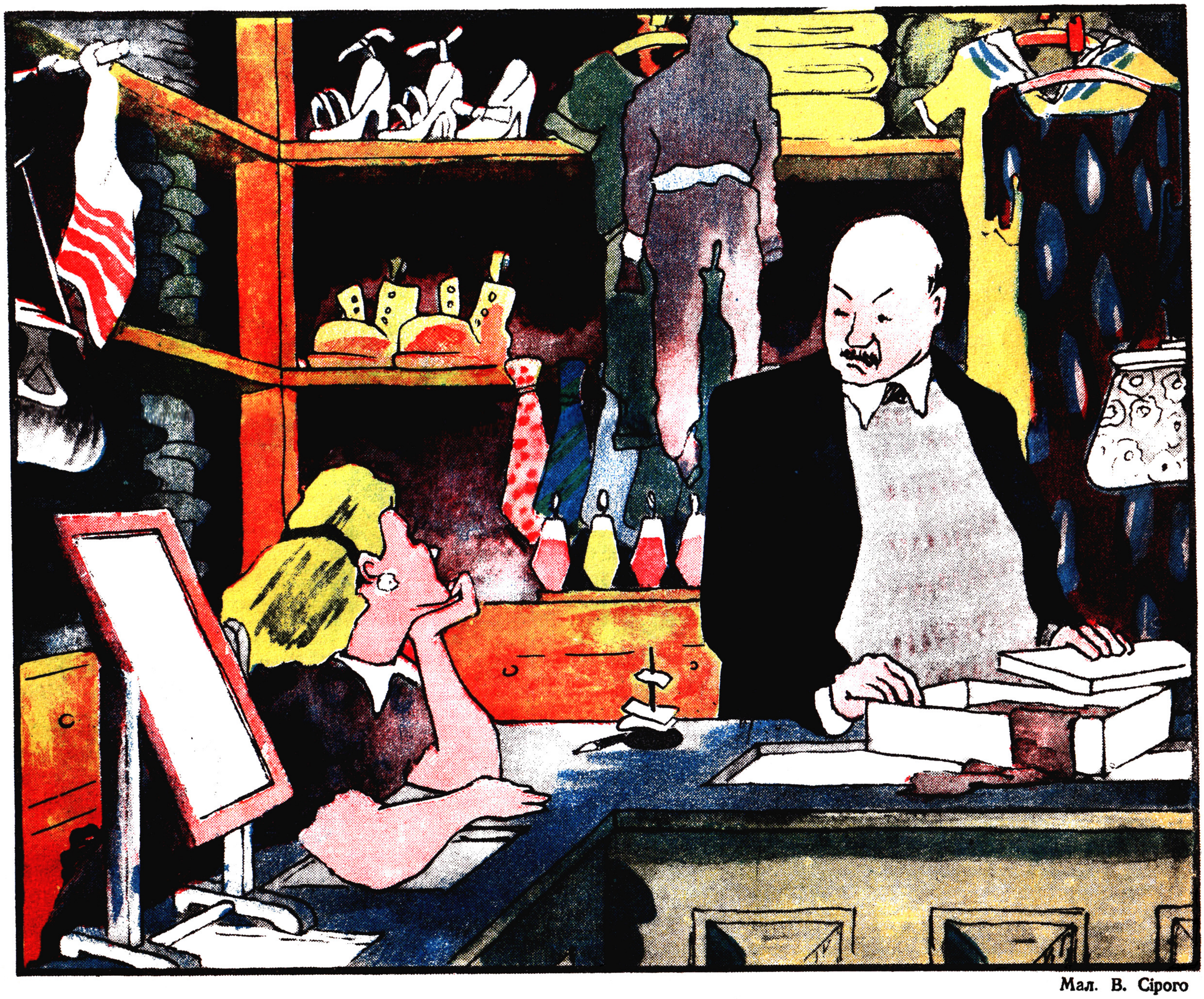

Мал. В. Сіроо

ТЯЖКІ ЧАСИ

— Поганий покупець тепер пішов — купує тільки хороший товар.

У ТРІЄСТІ

Мал. Бе-Ша

— Тепер я вірю американцям, що у них демократія під надійною охороною.

НАЙВАЖЛИВІШІ НОВИНИ, ПОДІЇ, МЕТЕОРОЛОГІЯ, ПОРАДИ, ПРОГНОЗИ, ДОВІДКИ І Т. Д.

Часто і бухгалтери, і монтери займаються однією і тією ж справою — прихованою проводкою.

Фраза: «Коли у твоїй кишені загоряються сірники, то радуйся і дякуй небо, що в тебе в кишені не пороховий погріб» — належить А. П. Чехову. Фраза: «Коли про тебе пишуть у пресі, що ти занедбав міський транспорт, то плюй на це і радуйся, що тебе не зняли з роботи» — належить голові Дніпропетровської міськради М. Й. Гавриленку.

Вінаров... 340... 14315 крб... О... Цей шифр читається так: Вінаров — директор Кіровоградського облсільгосппостачу. 340 — номер рахунка, виданого 25 грудня 1947 р. т. Вінаровим дирекції МТС ім. Комінтерну на закуплені нею сільськогосподарські машини. 14315 крб. — ціна машин. О (нуль) — все, що досі одержала МТС із закупленого.

Літак Київ—Львів у четвер так кидало, що два пасажири-господарники почали каятись у своїх гріхах представникові держконтролю.

— Що таке адміністративний раж і що таке ретельність не по розуму? — запитує директор радіовузла м. Марганець на Дніпропетровщині т. Гальченко.

ВІДПОВІДАЄМО: — Адміністративний раж — це, коли ви, одержавши гроші, 5 місяців не устатковуєте радіоточки гр. Чвану М. П. і виганяєте його з кабінету, щоб не набридав вам своїми скаргами. Ретельність не по розуму — це, коли ви вимагаєте від того ж таки гр. Чвана М. П. плату за неустатковану радіоточку і загрожуєте, в разі несплати, зняти цю неіснуючу точку без попередження.

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

„ЯК ВОНИ ПОЖИВАЮТЬ"

КАШТАНИ

(ОЛЕКСАНДР КОПИЛЕНКО)

Імлиста ніч. Нічний туман заплутався в деревах, що сторожують наші вулиці. В кінці серпня в нас бувають тумани, які потім розпливаються в блакиті, і потім буває сонце...

— Раптом біля мене — бац! — і до моїх ніг покотився блискучий полірований каштан. А з каштанів можна робити і солдатів, і танки, і пароплави, і самольоти, і атомну бомбу...

На каштани сідають горобці.

А горобці — вони птахи, як відомо.

А бувають іще не горобці, а, приміром, тигри, що живуть у джунглях.

Тигри — це не жирафи, бо жирафи, хоч і живуть в Африці, проте слон може жити років із триста.

Був у мене приятель Гаврило-птахолов.

Він ловив птахи, хоч, наприклад, дика коза не мекає, а стрибає...

Да... Так от я вам і говорю — вовк.

Вовк дуже хижак, і як ви за лисицею не стежте, вона проте зовсім не заєць.

Я пам'ятаю, як один жук, чорний жук, ліз, а іволга співала.

Чудово було тоді на природі.

Сонце вже ніби заходило, а потім уже заєць пішов вистрибом-вистрибом-вистрибом...

Бачили коли-небудь їжака?

Чудесне створіння, бо зінське щеня риє землю.

Воно дуже зле, зінське щеня, а дика качка літає, іноді високо, а іноді деркач дере на лузі.

Ото, значить, солов'їха на гніздечку сидить, а перепел у пшениці б'є: «Пать-падьом! Пать-падьом!».

Взагалі природа дуже природа, і на неї треба зробити вигляд, щоб змусити себе бути із серйозним виглядом!

Да! Так от я вам і розповів про каштани.

Хоч написане тут і скидається на щось іще ненаписане, проте, повірте мені, що це істинна правда!

Щоб я з цього місця не встав!

Семен **ЛОПАТА.**

ПОВЕРНЕННЯ ОДІССЕЯ

У міністра королівської Греції Цалдаріса грип. Їхав з Америки, там йому розгарячили мізки, а голова кволенька, продуло атлантичним вітром, і от, будь ласка, занедужав чоловік.

Приїхав він у свою резиденцію, сів у крісло між бюстами Перікла і Фемістокла. Обличчя зробив кам'яне, щоб відвідувачі думали, що й він з компанії великих предків. Адже ж навіть резиденція древніх грецьких богів — Олімп — адміністративно йому підпорядкована. На Олімпі є і поліційний участок, і районний відділ хітосів.

«Треба швидше вибрати собі місцечко на Олімпі — де-небудь між Аполлоном і Афродітою, поки ще залишились у нашій країні історики й письменники!»—подумав Цалдаріс.

Він наказав. Хітоси привели до нього в кабінет учених і письменників:

— Я не маю часу займатися писаниною, — сказав Цалдаріс.— Крім того, я нездужаю, і можливо, що скоро душа моя відійде до праотців.

Він чхнув, але ніхто не побажав йому: «Будьте здорові!»

— Треба терміново написати міф про мене і про моїх колег-міністрів, — продовжував Цалдаріс. — Бажано, щоб міф був написаний гекзаметром. Цей розмір не так швидко псується, як інші. Він витримав тисячоліття!

— Чому саме міф? — запитав письменник. — Це слово має два тлумачення. Перше значить: «сказання про богів і героїв». Друге — «вигадка». Який вам потрібен міф — першого чи другого роду?

— Попереджаю, що жартів я не розумію, — відповів Цалдаріс. — До вечора міф повинен бути готовий!

— То може просто написати продовження «Іліади» й «Одіссеї»? — запропонував лінгвіст.

— От-от! — просіяв Цалдаріс. — Це якраз те, що потрібно!

Вчених і письменників відвели у велику, комфортабельно обставлену кімнату, і вони приступили до роботи.

— Насамперед треба відшукати в історії, міфології і літературі Греції особу, яка хоч трошки нагадувала б цього мацапуру, — запропонував один з учених.

— Мені пригадується лише Крон, той, що кастрував свого батька Урана і пожер своїх дітей, боячись втратити своє владарювання, — сказав історик.

— А мені Атрей, — сказав лінгвіст. — Пам'ятаєте, він ворогував із своїм братом Фієстом, убив його дітей і почастував Фієста їхнім м'ясом.

— Все це правильно, — посміхнувся письменник, — але нам пропонують написати продовження «Одіссеї». Щиро кажучи, ця тема мене схвилювала. Уявіть собі:

«До пристані в Піреї причалило легке парусне суденце, яке управлялось не кермом, а думкою мореплавця. Воно кинуло якір біля стіни Королівської гавані. На берег вийшов могутній грек. Два одурілих від спеки хітоси, важко пересуваючи ноги, попрямували йому назустріч.

— Яка це країна? — запитав незнайомий музичною старогрецькою мовою.

— Королівська Греція, — відповів хітос, легким рухом досвідченої руки облапуючи кишені грека.

— Слава Зевсу! — вигукнув могутній грек.

— Лазутчик? — запитав молодший хітос.

— Ні, Одіссей! — відповів незнайомий. — Я хотів би залишитись інкогніто і зненацька нагрянути в будинок моєї дружини Пенелопи.

— Хм! Зрозуміло, — сказав хітос, — по всьому видно, що ти старий пройдисвіт. Пішли! Ми тебе доставимо до твоєї шановної Пенелопи.

І, схопивши його під руки, хітоси повели Одіссея в поліційний участок. Комісар поліції Какапулос зловісно глянув на богатирську постать Одіссея, зодягнуту в хітон.

— Маскарад! — сказав він. — Хто тепер носить ці чоловічі платтячка. Прізвище?

— Я — Одіссей, цар Ітакі, — гордо сказав Одіссей.

«Партизан» — вирішив комісар поліції і дістав бланк протоколу допиту.

— Розповідай, хто тебе сюди заслав?

— Розповідь про мої мандрівки забере у вас щонайменше місяць часу, — відповів Одіссей.

— Нічого, ми примусимо тебе вкластися у п'ять хвилин.

— Після падіння Трої я і мої супутники... — почав Одіссей.

— Якої Трої? — підняв брови комісар. — Говори прямо: після падіння Берліна.

— Якого Берліна? — здивувався Одіссей. — Я брав Трою.

— Не придурюйся! І врахуй, що моє терпіння скоро лопне, — зловісно посміхнувся комісар. — Розповідай по суті!

— Я плив на своєму кораблі мимо смертоносних сирен, які спочатку заманюють чарівним співом мореплавців, а потім знищують їх.

— Натяк на план Маршалла,— пошепки сказав пильний хітос.

— Я проїжджав мимо скель, серед яких живуть людожерлива Скілла і всепоглинаюча Харібда.

— Явний натяк на Уолл-стріт,— знов підказав пильний хітос.

— Досить натяків! — гаркнув комісар поліції. — Признавайся, за чим приїхав?

— Я хочу побачити свою дружину Пенелопу.

— Покажіть йому, хлопці, «Пенелопу»! — наказав комісар поліції.

...Ранком морська хвиля викинула в Ітаці, біля будинку, де колись жила Пенелопа, мертве, скалічене тіло славетного мореплавця. Але досить було одного дотику до рідної землі, щоб життя і сили вернулись до нього. Правда, ніхто не пізнав би тепер Одіссея. Від його класичного грецького профілю не залишилось і сліду.

— Де мій дім? — запитав Одіссей у древнього дідугана.

— У твоєму домі безчинствують американці!

— Женихи? — насупився Одіссей.

— Ні, себе вони величають визволителями, але від їх визволення вся країна стогне: «Рятуйте, визволяють!».

— Де мій бойовий лук?—вигукнув, блиснувши очима, Одіссей...».

Раптом хтось чхнув за портьєрою. Всі здригнули.

— Проклятий грип! — сказав Цалдаріс, несподівано виходячи з-за портьєри, — він не дав мені дослухати міф. Хоч, власне, це не міф, а ваш смертний вирок... Хітоси, взяти!

— Лук народної помсти вже натягнутий, — вигукнув письменник, вириваючись з рук хітосів.— Я тобі скажу, як закінчиться міф про Цалдаріса. Скоро відчиняться двері твого кабінету, ввійде засмаглий, дужий, молодий партизан, обвішаний гранатами і кулеметними стрічками. Він покаже на тебе пальцем і скаже дзвінким голосом: «Взяти!». І це буде вже не міф, а свята правда.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

ПРИМХЛИВИЙ ГАЛСТУК

Як користуватись галстуками виробництва Київської артілі «Художник»?

Людям, ще необізнаним з цією продукцією, ПЕРЕЦЬ пропонує таку інструкцію:

1. Не показуйтесь з вашим галстуком на вулиці у похмуру погоду — не дай бог, піде дощ — і галстук полиняє.

2. Ні в якому разі не утюжте його, — від тепла на галстуці розпливаються фарби.

3. Носіть галстук у спеціальному захисному футлярі так, як на малюнку показує голова артілі «Художник» т. Богуславський, і тоді галстуку зносу не буде.

І ЗОВСІМ НЕ СТРАШНО...

«Муха розповсюджує заразу! Винищуйте мух! Папір отруєний! Після вжитку — спалити!»

— Правда страшно?

— Ні, — відповіли мухи, що пили воду з тарілочки, в якій було намочено цей грізний «мухомор». — Спасибі зав. виробництвом Київського обласного аптекоуправління т. Парцелаю. Від його отрути ми тільки прибавляємо у вазі.

ТРІСКИ З ГАРАНТІЄЮ

Старокостянтинівська артіль ім. Кірова, (Кам'янець-Подільська область) гарантує, що столи, етажерки й табуретки її виробництва можуть простояти без ремонту 2 роки. Перець свідчить, що з деякими незначними додатками гарантія цілком реальна.

Потрапивши в суху, світлу, сонячну квартиру ці меблі рівно через тиждень розсипаються на сухі тріски. В такому вигляді вони й справді можуть пролежати на нашій виставці гарантійний строк рекламований головою артілі т. Шрайманом.

НА РІЗНИХ МОВАХ

Мал. О. Козюренка

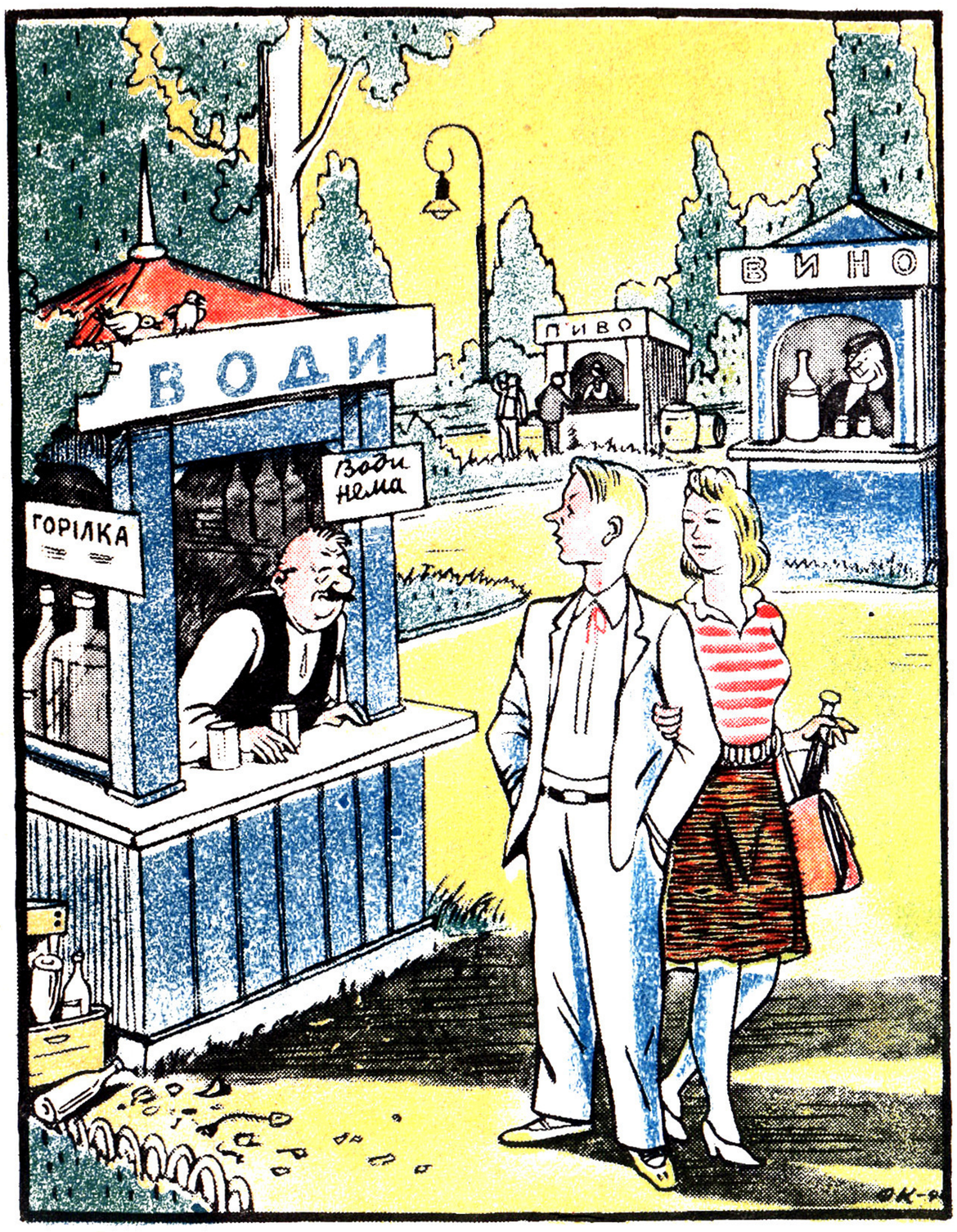

— Дорогий товаришу, я хочу пити, а ви мені пропонуєте випити...

СКРОМНЯГА

Мал. С. Самума

Скромняга наш Терешко: завжди старається бути непоміченим.

НЕВЕЗУЧА

У вагоні було душно. Артисти естради, що їхали в колгосп, просто мліли. Майстер ілюзії, він же по сумісництву шпагоковтач, Моренго-Драпчук, зловісно позираючи банькатими очима, говорив естрадним колегам:

—Є у нашій бригаді хтось невезучий...

— Чому ви так думаєте? — ображено перепитала чтиця, яка везла колгоспникам півторагодинний літературний монтаж «Силос» і наперед усі докори приймала на свою адресу.

— Я не думаю, я бачу! З перших кроків не везе! Плацкарти не дістали, чемодан з казенним майном пропав!..

— Ах, не згадуйте, — зітхнула піаністка, — я так шкодую, що пропали ноти... Я туди класиків поклала. Думаю, а що, як трапиться хороший інструмент... заграю в колгоспі Чайковського.

— Які дурниці! — сказала баритоном виконавиця пісень, частушок та похоронних голосінь. — Кому там потрібна ваша класична музика?

— Як — кому потрібна? — щиро здивувалась піаністка. — Та ви відстаєте від життя. Недавно в колгоспи виїздив із Києва симфонічний оркестр. В газетах писали.

— Ну й що, як виїздив? — не вгамовувалась співачка. — Виїздив, мабуть, на прополювальні роботи. Ні, люба, по-моєму, колгоспники до симфонії не доросли.

— Не знаю, чи доросли колгоспники до симфонії, а частушки та шпагоковтачів вони давно переросли! — з обуренням озвалася піаністка.

— По-перше, прошу без натяків! — нервово вигукнув Моренго-Драпчук.—А, по-друге, я в порядку оновлення репертуару ковтаю не шпаги, а коси! Розумієте? Колгоспні коси!

На верхніх полицях засміялися. — Хто ж тобі, чоловіче добрий, дасть ковтати колгоспний реманент?! Та ще в косовицю!..

Моренго нервово закліпав очима. Він хотів сказати щось колюче, дошкульне, але подумав і змовчав.

— Я знаю, хто у нас невезучий, — уїдливо сказала виконавиця частушок. — Невезучий той, хто не виступатиме! Хто даремно виїхав, ось той і невезучий! Добре, що хоч Драпчук грає на баяні. Згадаєте моє слово — не буде ні рояля, ні піаніно.

— Значить, я невезуча? — спитала піаністка.

— Безперечно, ви! Ось побачите.

...У правлінні колгоспу артистів зустріли радісно. Почастували обідом і повели у клуб. На невеличкій, затишній сцені стояло новеньке піаніно. Радісно схвильована піаністка підбігла до інструмента і, переможно глянувши на співачку, пробігла пальцями по клавішах.

— Звідки у вас такий чудовий інструмент?

— Оце недавно купили, — задоволено усміхнувся голова.

— Справа ось у чому, дорогий товаришу, — діловито заговорив Моренго-Драпчук. — У нас під час посадки на поїзд зник чемодан з концертними речами, і нам треба для виступу співачки дістати рясну селянську спідницю. Таку, знаєте, в шість пілок, та ще цвітасту.

— Діло важкувате, — подумавши, сказав голова. — Не уявляю собі, де її і знайти.

— Та що ви? — здивувались артисти, — щоб на селі та не було рясної спідниці?!

— Не носять тепер таких спідниць. Хіба в драмгуртку запитати?

— І потім постоли потрібні.

— Постоли? — здивувався голова. — Пробачте, товариші артисти, але постолів нема.

— Що ж робити? Знімати співачку? — розводив руками Моренго.

— А може без постолів і рясної спідниці обійдетесь?

— Не можна! Найбойовіший номер! Співанки з прискоками.

— А ще що у вас є? — насторожено запитав голова.

— У нас є ще відгадування чужих думок, ковтання колгоспних кіс і художнє читання «Силос».

— Так, так, — невесело мугикнув голова артілі.

Піаністка, яка з інтересом слухала керівника артілі, тяжко зітхнула:

— З яким би я задоволенням виконала твори класиків!

— А ми вас попросимо!..

— Ноти пропали. Чайковський, Глінка... Так шкода...

— Не журіться! У нас, у музичному гуртку, ноти є: і Чайковський, і Глінка, і Римський-Корсаков. Підберете, що треба. Одну хвилинку!

І голова вийшов у сусідню кімнату.

У шпагоковтача Моренго-Драпчука очі ще більше вирячились, ніби він одразу проковтнув коси цілої бригади косарів.

— Нічого не розумію! Чи ви бачили таке? Рясної спідниці у них нема, а Чайковський є! Спробуйте в такому селі думки відгадати?

— Ех-хе-хе,—важко зітхнула представниця старовинного естрадного фольклору.

Микола СИНЬОВ.

●

В ТАНКУ... ДО РАНКУ

«В селі Диківка (Знам'янський район, Кіровоградської області) в клубі, крім танців, нічого не буває» — скаржиться молодь.

— Признаюся: не охота
Клуб відвідувать мені,
Бо з суботи до суботи
Тільки танці там одні.
Задля ніг
Не гріх, можливо,
І в танець, часом, піти,
Але хочеться поживок
І для розуму знайти!

Євген БАНДУРЕНКО.

perec-ua.
perec-ua.

Тонечка

Десь на березі Расави,
Може Росі, може Псла, —
Як у бога за дверима,
В матері дочка росла.

Та й купала мати дочку
У медочку, в молоці...
Наливалась, рожевіла
Донька Тоня на лиці.

— Ну, картиночка ж, ну, лялька,
Де там лялька, янголя!..
Найніжнішими словами
Мати доньку вихваля.

Що б їй тільки не схотілось,
Зокрема чи взагалі, —
Мати витягнеться в нитку,
А дістане й з-під землі.

Ну, а слів таких, наприклад, —
Як «не можна», як «нема»,
Тоня зовсім не сприймала,
Взагалі і зокрема.

В школі — що б не натворила —
Завше винні вчителі...
Тоня скрізь і всюди права,
Зокрема і взагалі.

Вісім літ сиділо в школі
Й не збагнуло янголя,
Що не сонце круг землиці,
А круг сонця йде земля.

Розумнішої ж для мами
Не було ніде дочки...
Так вбивалась, як то кажуть,
Дівчина в колодочки.

І за двадцять, майже, років
Хати й раз не підмела.
Тоня важила в ту пору
Дев'яносто два кіла.

Мати ж все купала дочку
У медочку, в молоці...

Хоч сама вже подалася,
Помарніла на лиці.

Може б трохи пособила
Мамі донька дорога!..
Мало що там хтось придума,
А жара, а пилюга!?

Все при люстрі на голівці
Крутить пишні кренделі,
І нічого більш не знає,
Зокрема і взагалі.

І єдина тільки мати
Тут нічого не вбача,
Чи й зовсім не бачить, може,
Чи, гляди, й не поміча.

Та видніше завжди з боку,
Це повинен кожен знать, —
І рішили добрі люди
Дочку й матір врятувать.

У бригаду на пораду
Запросили їх обох.
І сказали Тоні строго:
— Вибирай одне із двох.

Або ж завтра зранку в ланку,
Або, викрикнули з місць:
— Хто, голубко, не працює,
Той, пробач нам, і не їсть...

— Та й нащо, сама подумай,
Вакуватися дарма,
І нудити білим світом,
Взагалі і зокрема!..

Інша справа, хай бабусі,
Їм сидіти в холодку, —
А тобі, голубко, сором,
В силі, в тілі, у соку...

Дівка станула на дибки,
Але це не помогло, —
Супроти, як мур, стояла
Вся артіль, усе село...

— Та й навіщо! — Їй на вухо
Шепче лагідно стара. —
Люди ж нам не зла бажають,
А найкращого добра!..

Так на цьому й порішили,
Так на цьому й розійшлись.
Слово честі, дівка людям
Ще подякує колись.

Як походить літо в поле,
На просапку та в жнива,
Стане і стрункa, й граційна,
І весела, і жива.

Значно легше буде спатись,
І тягнути горяка,
І полоти, і в'язати,
Й танцювати гопака.

Одно слово, легше буде
Їй ходити по землі,
Це вам, друзі, чиста правда,
Зокрема і взагалі.

Та й закон, закон ми ж маєм,
Ворогам хіба на злість, —
Золоті слова в законі:
— Хто не робить, той не їсть!

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Мал. Л. Каплана

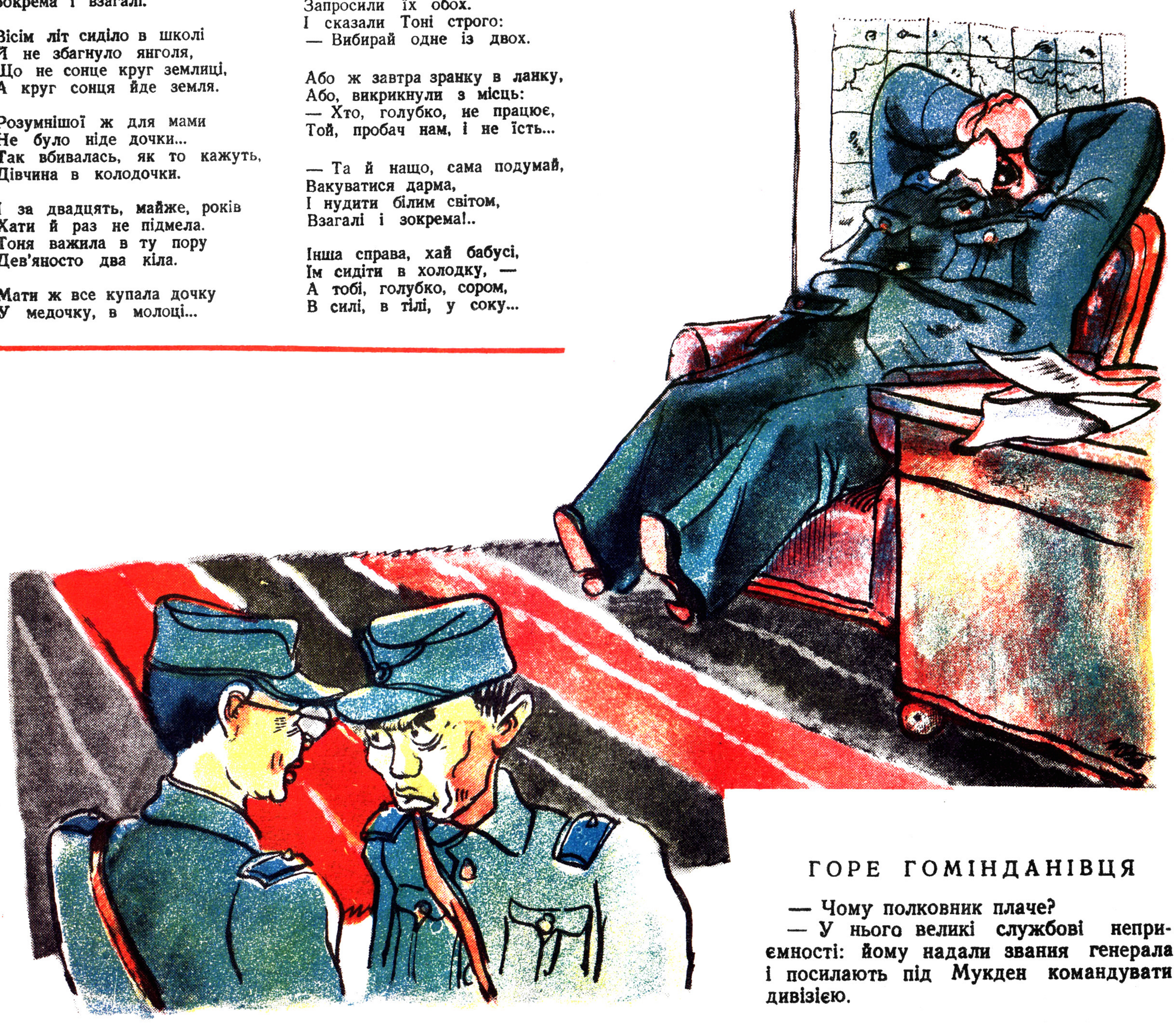

ГОРЕ ГОМІНДАНІВЦЯ

— Чому полковник плаче?

— У нього великі службові неприємності: йому надали звання генерала і посилають під Мукден командувати дивізією.

Остап ВИЩНЯ

Білуги закортіло!

I.

У начальника дорУРП'у (дорУРС'у) Одеської залізниці т. Станевича відбувалася «вузька», суто ділова нарада.

На нараді були зам. нач. дорУРП'у т. Барменксв і заввідділом заготівель т. Шаповалов.

— Де ми дислокуємось?—запитав т. Станевич. — Живемо, тобто, де ми?

— Як де? В Одесі!—відповіли тт. Барменков і Шаповалов.

— А Одеса де дислокується? — знову запитав т. Станевич.

— Як де? На Чорному морі! — відповіли тт. Барменков і Шаповалов.

— Так! А що, по-вашому, у Чорному морі дислокується? — іще запитав т. Станевич.

— Як що? Риба! — сказали тт. Барменков і Шаповалов.

— А як, по-вашому, чи люблять залізничники рибу? — пронизуючи очима своїх співбесідників, допитувався т. Станевич.

— А як же ж! Дуже люблять! Залізничники, — говорив захоплюючись Шаповалов, — люблять смажену рибу, люблять мариновану рибу! Всяку рибу люблять залізничники!

— І ікру! — солідно додав т. Барменков. — І таке інше!

— Ото ж то воно й є! — резюмував Станевич. — Рибу залізничники люблять! Ікру залізничники люблять! І таке інше залізничники люблять! А ми з вами хто? Ми з вами дорУРП! Робітниче постачання! Ми повинні дати своїм залізничникам рибу!

— І ікру! — солідно додав т. Барменков.— І таке інше!

— Правильно! — погодився Станевич. — І ікру, і таке інше ми їм, залізничникам, дати повинні. Як це зробити?

Співнарадники т. Станевича замислились...

— Не знаєте? — допитувався Станевич. — Дуже просто: ловити рибу треба! От як! Рибгосп треба організувати! От як!

— Правильно, — погодилися тт. Барменков і Шаповалов. — Тільки ж для цього треба сіті, треба риболовецький флот — катера, човни! Рибалок треба!

— Ясно, що треба! Отже, такий рибгосп треба організувати! Я гадаю, що за цю справу слід узятися вам, т. Шаповалов, бо я вже давно помітив, що у вас, т. Шаповалов, є природний нахил до риболовецьких справ: ви дуже здорово шпроти одкриваєте! Простим собі ножиком, а—раз-раз! — і відкрили!

— І кільки! — солідно додав т. Барменков.

— Так от, т. Шаповалов, беріться! І не гаючись!

II.

Тов. Шаповалов узявся організувати рибгосп дорУРП'у Одеської залізниці.

Ну, ясно, що насамперед т. Шаповалов придбав сіті і збудував катера. На це все було витрачено всього тільки 1 мільйон 315 тисяч карбованців. Дрібниця, звичайно, коли взяти на увагу Чорне море, де плавають такі пароплави, що просто-таки дредноути.

Після придбання риболовецького приладдя й риболовецького флоту, очевидно, треба було придбати директора рибгоспу, рибгоспівський апарат з різними секторами й відділами—бухгалтерії, механізації, планування, наймання, експедиції, самодіяльності і т. ін.

На першого директора було запрошено т. Потьомкіна, старого, висококваліфікованого рибалку.

Тов. Шаповалов, призначаючи його на директора, запитав:

— Рибу коли-небудь ловили?

— З дитинства ще! — гордовито відповів Потьомкін. — Мені було ще тільки п'ять років, а я вже штанами в Ірпіні бубирів ловив! Халоші зав'яжеш і тралиш штанами бубирі. Здорово ловив! Пізніше перейшов на хватку, — раз навіть щупака солідного підхопив! Я на риболовецьких справах здорово розуміюсь!

— А білуги не ловили? — запитав Шаповалов.

— Мені білуги не траплялось! А мій дід розповідали, що їхньому дідові колись в Ірпіні вчепилася була білуга на гака! Дід сома ловили! А білуга потихеньку підпливла та як смиконе! Дід тільки й устигли «Рят...!» крикнути, як вже були у воді з брилем і з підсакою! Білуга, розуміється, снасть пошматувала, та, побачивши переляканого діда, й сама перелякалася! І ходу! А воно далі мілко! Так вона вискочила на берег і луками до Тетерева. А за нею білуженята! Що трави потолочили! Ну, з Тетерева вона в Дніпро, з Дніпра в Чорне море, і аж там заревла! Здорова була, здорова, аж чорна!

— От як би білугу впіймати! — замріяно мовив Шаповалов. — Пудів на сімсот! Єсть такі білуги?

— Єсть! Більші єсть! — підтвердив Потьомкін. — Дід казали, що ота білуга, що на Ірпіні траву потолочила, дев'ятсот сорок один пуд і чотирнадцять фунтів важила! Впіймаємо! Щоб ми та не впіймали!

— Призначаю вас на директора! Організовуйте будинок, обладновуйте кабінета! І щоб обов'язково білугу!

— Не звольте турбуватися! Білуга буде!

Потьомкін кабінета обладнував, апарат організовував.

Ну, що забув найняти рибалок, то нічого: апарат сам коштував 30 тисяч карбованців на місяць!

Хіба мало?!

Рибалки появилися тоді, коли вже минула весна, а літом, як знаєте, рибка не дуже хоче ловитися...

Білуги Потьомкін не вловив, а тюльки трохи-таки вловив...

А хіба тюлька не риба? Риба!

Подивився Шаповалов, що білуги нема, та й упіймав другого директора Антонова, замість Потьомкіна.

— Білугу коли-небудь ловили? — запитав Шаповалов Антонова.

— Ще й яку! — відповів Антонов. — Пудів на тисячу!

— Н-н-н-у?!

— Хай мене бог уб'є, на тисячу пудів!

— А ревла?

— Ох, і ревла! Як білуга!

— А з ікрою?

— Два вагони ікри з неї випотрошили! Ми б більше ікри взяли, та не було тари! Та яка ікра! Як подивитись на білужине черево з голови до хвоста, то праворуч залягала паюсна, а ліворуч зерниста! Та свіжа-свіжа!

Не довго директорствував Антонов, бо він занизив план вилову риби: керівництво хотіло наловити сто тонн, а Антонов годився тільки на п'ятдесят.

Замість Антонова прийшов новий директор—Долженко.

Долженко, як старий морський вовк, прийшовши на берег Чорного моря, довго не думав, а зразу дав грізну команду:

— Повний уперед! Так держать!

— Єсть повний! Єсть так держать!

Білуга не попалась. Заплуталось у сіті кілька бичків і налякали білугу.

— Зняти Долженка! — скомандував Шаповалов, — і призначити Тиквача.

Призначили Тиквача, він зразу розігнався за білугою й упіймав... дві морські собачки: сучечку й песика. Нічого, собачки справні — гладкошерстні й гавкають. Тепер в Одеському зоологічному парку вчаться поноску носити й на задніх лапках служити. Втішненькі собачки!

Минув рік.

Наслідки такі.

Витрачено:

1) На сіті й риболовецький флот	— 1 млн. 315 тис. крб.
2) На ремонт інвентаря, бензин і т. ін.	— 613 тис. крб.
3) Зарплата рибалок та апарату	— 360 тис. крб.
4) Ремонт сіток	— 43 тис. крб.
Разом	2 млн. 331 тис. крб.

Впіймано риби (бичків та тюльки) за рік 35 тонн і два морських песика.

Кілограм бичків, разом із морськими песиками, обійшовся біля 70 карбованців при продажній вартості 4 карбованці.

За весну другого року існування рибгоспу витратили на його ще 400 тис. крб. Упіймали 6400 кіло риби.

* * *

Одеські залізничники рибу їдять.

Тільки не з свого рибгоспу, а з інших.

Білуга в Чорному морі реве!

Прокуратура на березі Чорного моря мовчить!

Мал. О. Сашка

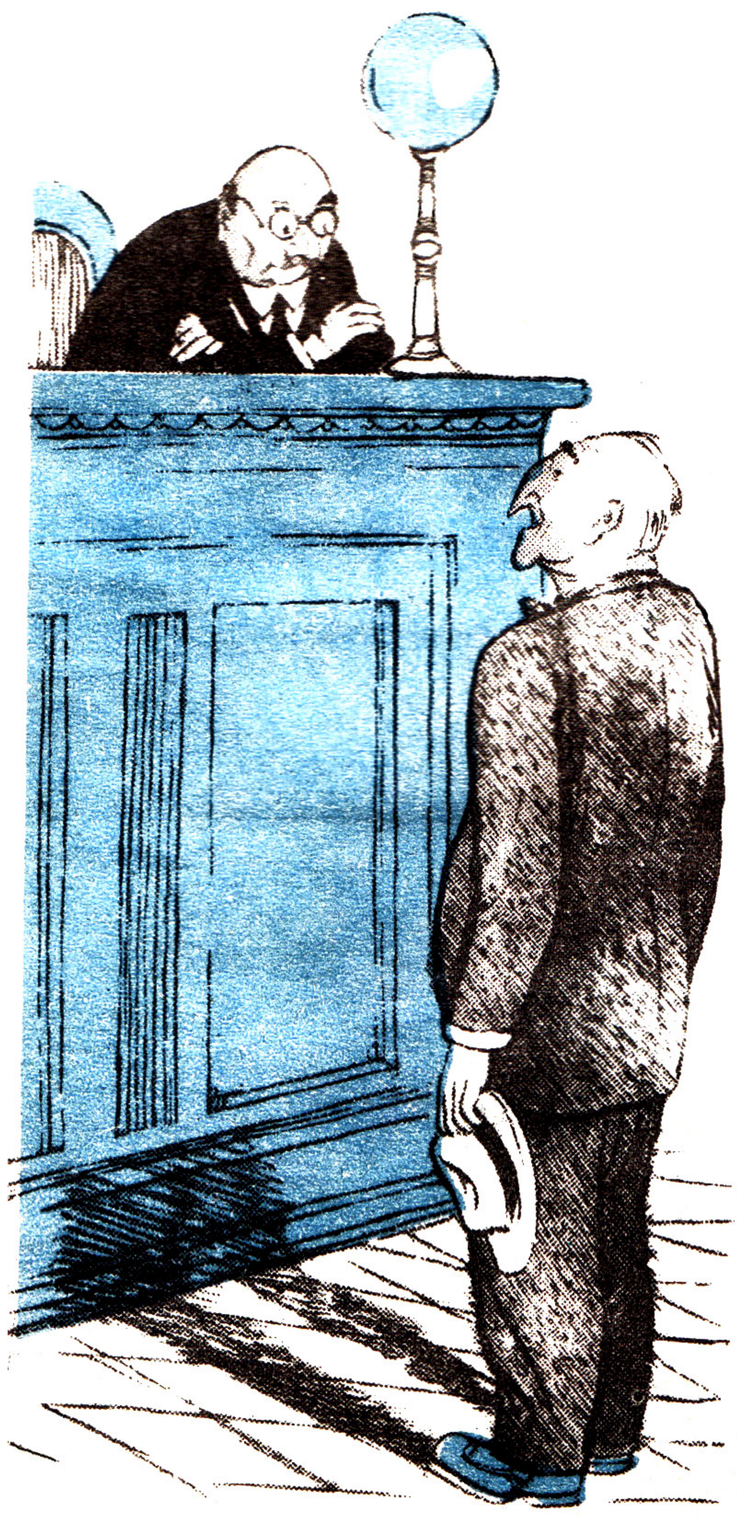

СУДДЯ. — В неділю ранком ви з недозволеною швидкістю мчали на автомобілі, перевернули газетний кіоск, збили з ніг полісмена і врізались у вітрину ювелірного магазину. Що ви скажете у своє виправдання?

ПІДСУДНИЙ. — Я поспішав на суд Лінча.

Київ перцю

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Є два способи слухання популярних лекцій. 1. Піти в клуб і послухати. 2. Кооперуватись. Останній спосіб годиться лише для слухання сільськогосподарських лекцій у грамофонному запису. Таких лекцій випущено шість — по 4—5 пластинок у кожній. Розповсюджувала їх система Укоопкультторгу. Завдяки цій системі, дуже багато клубів і хат-читалень одержали по одній пластинці з кожної лекції. Отже, коли в колгоспників є охота послухати одну з цих лекцій, — треба кооперуватися! Клуб з клубом, село з селом, район з районом. Кооперуватися і розробити техніку слухання, бо Укоопкультторг ніяких посібників з цього приводу до лекцій не додав.

Б. РАХЛІН.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Хочу поділитися з тобою кількома істинами, відкритими після того, як підо мною розсипався новий стілець. Ось ці істини:

1. Меблі, які тримають у залитому водою підвалі, стають непридатні до вжитку.

2. Непридатні до вжитку меблі звуться браком.

3. Такий брак випускає із своїх заводнених підвалів Дзержинська артіль «Перемога».

4. За брак по голівці не гладять.

Прошу довести ці істини до відома голови правління артілі «Перемога» т. Кузьминського.

Г. ЗВЕРШХОВСЬКИЙ.
Житомирська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Відомо, що блискавка, яка буває під час грози, інколи завдає людям збитків. А чи може завдати збитків та «блискавка», що підвладна Міністерству зв'язку? Необізнаність з цим питанням коштувала мені 500 карбованців, які я 26 грудня 1947 року переказав телеграфом з Добропілля в Караганду.

Котрий уже раз я допитуюсь у начальника Добропільської контори зв'язку про долю переказу, і весь час чую однакову відповідь: «Не хвилюйтесь. Ваша «блискавка» не пропала. Ніщо в природі не пропадає». А на мою думку: 1) пропав мій переказ, 2) пропала надія на те, що пошта відшкодує мої збитки, 3) пропало довір'я до працівників зв'язку м. Добропілля.

І. СОЛДАТЕНКО.
м. Добропілля,
Сталінська область.

СТАРА ЗВИЧКА

Мал. В. Батуріна

— Радянські шахісти блискуче перемогли у шаховому турнірі на першість світу!

— Нічого дивного, Білл. Перемагати — стара радянська звичка.

ВІДНОШЕННЯ ПО ВІДНОШЕННЮ...

«В нашій газеті, — пише «Радянська трибуна», орган Цуманського РК КП(б)У, Волинської області, в № 9 за 1948 рік, — була надрукована стаття про бездушне, бюрократичне відношення ветлікаря тов. Лободи по відношенню лікування коня гр. Грендирчука.

Виконком райради розглянув на своєму засіданні питання про ветеринарне обслуговування трудящих і на лікаря тов. Лободу накладено адміністративне стягнення».

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

В № 6 ПЕРЦЯ був вміщений лист тт. Єсупа та Фана про порушення принципів радянської торгівлі Ариковим, директором Старокостянтинівського міськторгу (Кам'янець-Подільська обл.).

Листа було обговорено на засіданні бюро райкому КП(б)У. Критику ПЕРЦЯ визнано правильною. Директору міськторгу Арикову оголошено догану.

* * *

До редакції надійшло кілька листів-скарг на погану роботу працівників зв'язку. При розслідуванні на місцях скарги підтвердились.

За несвоєчасну доставку кореспонденцій адресатам т. Чорну — зав. Попелацької філії зв'язку (Херсонська обл.), знято з роботи. За систематичне перекручування телеграм знято з роботи Михайлину — телеграфістку Гаврилівської філії зв'язку (Харківська обл.).

За обраховування клієнтури знято з роботи касира відділу переказів П'ятихатської філії зв'язку (Дніпропетровська обл.).

КООПЕРАТОР ТА БДЖОЛИ

Мал. О. Козюренка

— За віщо ви мене жалите? Я ж не ведмідь, меду не візьму, — я його зроду не заготовляв.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejournal.com

НА ФУТБОЛЬНОМУ МАТЧІ

З АЛЬБОМА ВОВИ—МОЛОДШОГО БРАТІКА ПЕТІ КОРЖИКА

Мал. В. Гливенка

Мій братік Петя каже, що київські динамівці грали погано, і він горів від сорому.

Ворота противника були часто відкриті.

Наші футболісти раз у раз посилали м'ячі по молоко.

Біля воріт заварювалась каша.

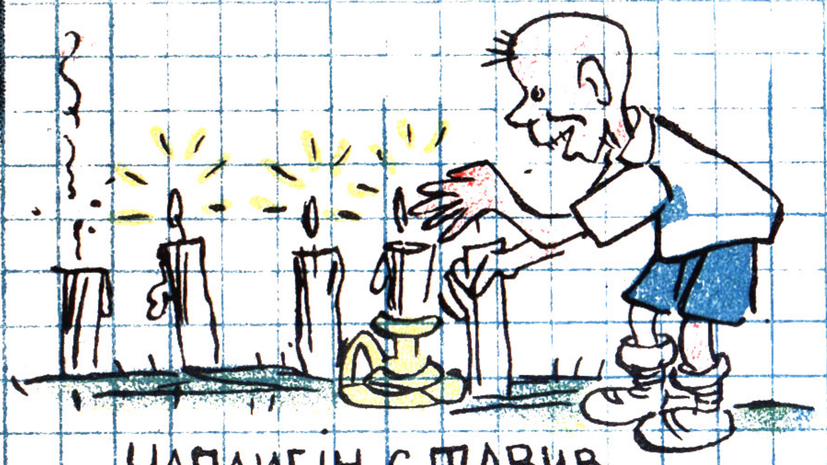

Чаплигін ставив свічки.

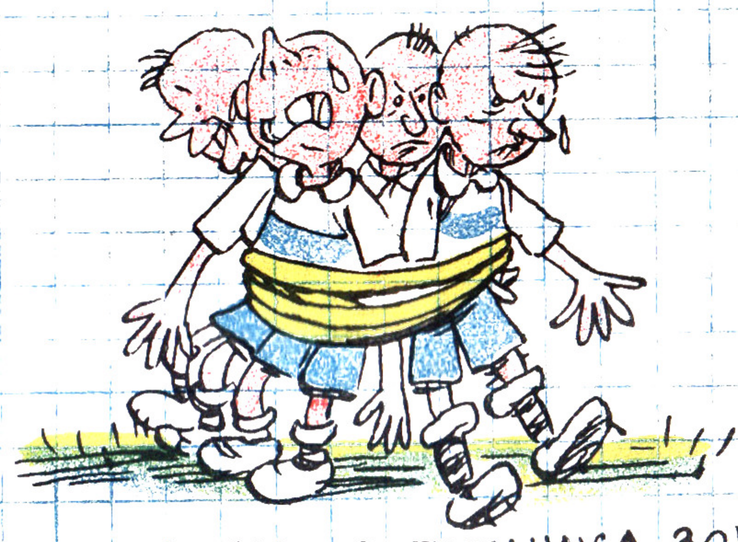

Захисники противника зовсім зв'язали наших форвардів.

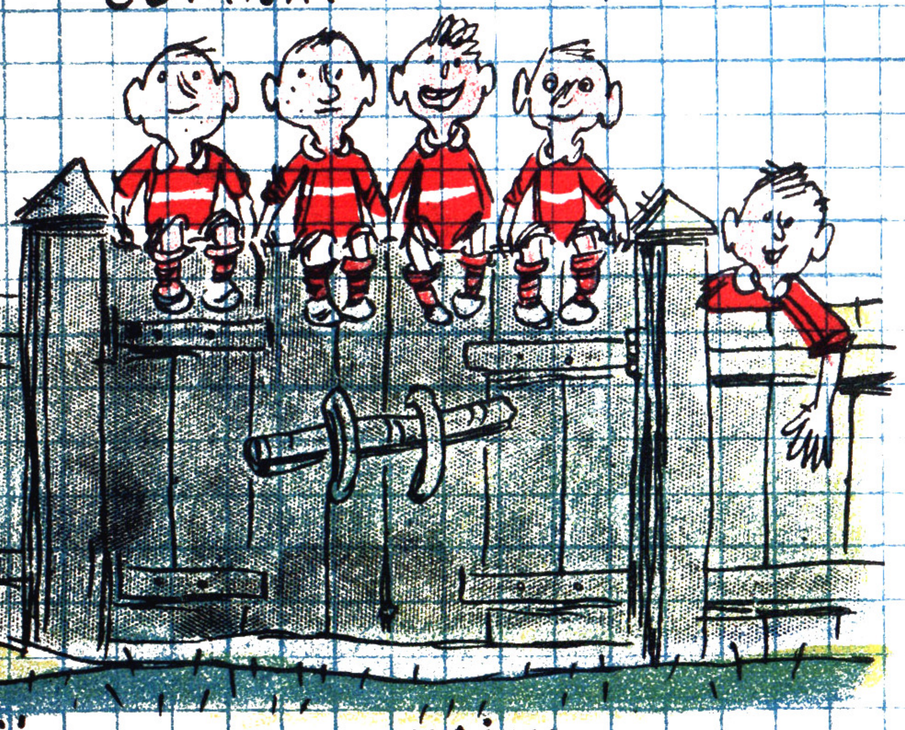

Їх форварди сиділи на наших воротах.

Всі болільники зеленіли від злості за таку гру.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 12 (143) (на украинском языке). Підписано до друку 17.VI. 1948 р. Стат. формат 72×100 см. 1 друк. арк.

БФ 01875. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2008. Тираж 50.000 прим.